

Nedsættelse af Dagpengene, tiltraadte han Flertallets Standpunkt og, om jeg saa maa sige, løb fra sit eget. Jeg beklager, naar man nu endelig er enig paa et Omraade og diskuterer et saadant Spørgsmaal i stor Saglighed, at den højtærede Ministers Tone saa er saa uhyre irriteret. Den højtærede Minister ved jo, at det, jeg personlig nødigt vil af alt, er at irritere den højtærede Minister; men at jeg har det Ønske, kan dog ikke afholde mig fra at omtale Tingene, som de faktisk foreligger, og det er det, jeg har gjort. Og naar Ministeren tror, at det har været mig en særlig Tilfredsstillelse endnu en Gang at sige, at jeg ikke kan anerkende hans Administration; tager han fejl, men det blev nødvendiggjort paa Grund af, at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard ud af dette Forslag mente at læse en Anerkendelse af den højtærede Ministers Administration, som der ikke i Lovforslaget eller Betænkningen staar noget om.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard smigrer aabenbart sig selv med, at han altid er i Stand til hos mig at fremkalde Irritation. Jeg forsikrer det ærede Medlem om, at hvor meget end den Opfattelse glæder ham, er den i Uoverensstemmelse med det faktiske Forhold. Det ærede Medlem irriterer mig paa ingen Maade. Min Forsikring om, at dette, at han ikke kan anerkende min Administration, hverken overrasker mig eller bedrøver mig, var paa ingen Maade Udtryk for Irritation, men derimod Udtryk for en Viden, som ikke er af ny Dato hos mig, med Hensyn til det ærede Medlems Opfattelse af disse Spørgsmaal og den Maade, paa hvilken den afviger fra min.

Det ærede Medlem siger, at jeg har forelagt et Forslag, som indeholdt en Bestemmelse om Nedsættelse af Maksimaldagpengene, i Landstinget den 3. Oktober i Aar, og det er jo rigtigt. Det ærede Medlem ved, at det er parlamentarisk Sædvane at forelægge et Lovforslag for et Ting i den Affattelse, hvori Lovforslaget forelaa for Tinget ved den forrige Samlings Slutning, naar det ikke er blevet færdigbehandlet. Det er det, som har fundet Sted ogsaa i dette Tilfælde. Men

det, som jeg talte om, var, som det ærede Medlem ogsaa meget godt vidste — han udtalte det jo parentetisk bagefter —, det Lovforslag, som oprindeligt fremsattes her i Samlingen 1922—23, et Forslag, som alene tog Sigte paa Maksimaldagpengebestemmelserne, og som gik ud paa at opretholde disse Maksimumsbeløb uændret. Naar jeg under Sagens lange Behandling i Udvalget her i det høje Folketing gik med til at foreslaa en Nedsættelse, saa laa det i, at Prisforholdene paa det Tidspunkt havde udviklet sig paa en saadan Maade, at denne Nedsættelse syntes forsvarlig. Da dette ikke længer kan siges at være Tilfældet, glæder det mig, at man paa dette Punkt i det her foreliggende Lovforslag er blevet staaende ved de Maksimalsummer, som findes i § 18 i Lov af 22. December 1921.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Dahlgaard: Jeg ønsker blot til Ministerens sidste Bemærkning at sige, at den maa bero paa en Erindringsforskydning. Paa det Tidspunkt i Fjor, da den højtærede Minister tiltraadte Nedsættelsen af Dagpengene, var Prisniveauet i Forhold til det Tidspunkt, da Lovforslaget oprindeligt var fremlagt, ikke sunket, men steget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Folkeregistre.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 227).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Lovforslaget om Folkeregistre var i den Form,